EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

15. aprill 2010 *

Kohtuasjas C-485/08 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. novembril 2008 esitatud apellatsioonkaebus,

Claudia Gualtieri, elukoht Brüssel (Belgia), keda esindasid *avvocato* P. Gualtieri ja *avvocato* M. Gualtieri,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindaja: J. Currall, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses astmes

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees A. Tizzano, kohtunikud E. Levits (ettekandja), M. Ilešič, J.-J. Kasel ja M. Safjan,

kohtujurist: Y. Bot,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 C. Gualtieri palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 10. septembri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-284/06: Gualtieri

vs. komisjon (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega nimetatud kohus jättis rahuldamata tema nõude, milles ta palus kohtul:

– tühistada Euroopa Ühenduste Komisjoni 5. septembri 2005. aasta otsus, millega keelduti talle maksmast päevaraha summas 107,10 eurot ja igakuist toetust summas 321,30 eurot;

– tühistada 30. jaanuari 2006. aasta otsus, millega komisjon jättis tema kaebuse 5. septembri 2005. aasta otsuse peale rahuldamata;

– tühistada kõik komisjoni igakuised teatised viimase poolt võlgnetavate päevarahade määramise kohta;

– esimese võimalusena mõista komisjonilt apellandi kasuks välja tema hinnangul talle võlgnetavad hüvitised alates 1. jaanuarist 2004, võttes arvesse nende hüvitissummade suurenemist pärast seda, kui jõustus komisjoni 27. veebruari 2004. aasta otsus K(2004) 577, millega kehtestatakse komisjoni juurde lähetatud riiklike ekspertide suhtes kohaldatavad eeskirjad, ja hiljem seda otsust K(2004) 577 muutev 22. märtsi 2005. aasta otsus K(2005) 872;

– teise võimalusena mõista komisjonilt apellandi kasuks välja tema hinnangul talle võlgnetavad hüvitised alates 2. veebruarist 2005 või veel kolmanda võimalusena alates 4. juulist 2005 kuni 31. detsembrini 2005;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

I. Õiguslik raamistik

2 Komisjoni 30. aprilli 2002. aasta otsuse K(2002) 1559 komisjoni talituste juurde lähetatud riiklike ekspertide suhtes kohaldatavate eeskirjade kohta, muudetud 31. jaanuari 2003. aasta otsusega K(2003) 406 (edaspidi „lähetatud ekspertide otsus"), artikli 1 lõigetes 1 ja 2 oli sätestatud:

„1. Käesolevaid eeskirju kohaldatakse riikliku, piirkondliku või kohaliku haldusasutuse poolt komisjoni juurde lähetatud riiklike ekspertide (edaspidi „lähetatud eksperdid") suhtes. […]

2. Käesolevate eeskirjadega hõlmatud isikud jäävad kogu lähetuse ajaks oma tööandja teenistusse ja asjaomane tööandja maksab neile edasi töötasu." [Siin ja edaspidi on osundatud otsust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]

3 Lähetatud ekspertide otsuse artikli 17 lõikes 1 oli ette nähtud:

„Lähetatud eksperdil on õigus kogu oma lähetuse ajal saada päevaraha. Kui töölevõtmiskoha kaugus lähetuskohast on kuni 150 km, on päevaraha 26,78 eurot. Kui see vahemaa on üle 150 km, on päevaraha 107,10 eurot."

4 Lähetatud ekspertide otsuse artikli 17 lõige 2 nägi ette igakuise hüvitise maksmise, mille summa aluseks on elukoha kaugus lähetuskohast.

5 Lähetatud ekspertide otsuse artikkel 20 oli sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolevates eeskirjades mõistetakse elukoha all kohta, kus lähetatud ekspert täitis oma tööandja jaoks ülesandeid vahetult enne lähetamist. Teenistuskoht on selle komisjoni talituse asukoht, mille juurde ekspert lähetatakse. Need kohad nimetatakse artikli 1 lõikes 5 osutatud kirjavahetuses.

[...]

3. Elukoht loetakse lähetuskohaks [järgmistel juhtudel]:

[...]

b) kui ajal, mil komisjon taotleb eksperdi tööle lähetamist, on lähetuskoht eksperdi abikaasa või tema ülalpeetavate laste põhielukohaks.

Sellisel juhul käsitletakse lähetatud eksperdi elukohta, mis asub kuni 150 km kaugusel lähetuskohast, viimati nimetatud kohas asuvana."

6 Lähetatud ekspertide otsust muudeti hiljem komisjoni 27. veebruari 2004. aasta otsusega K(2004) 577, 22. märtsi 2005. aasta otsusega K(2005) 872 ja 21. septembri 2005. aasta otsusega K(2005) 3608. See otsus tunnistati kehtetuks komisjoni 1. juuni 2006. aasta otsusega K(2006) 2033 komisjoni talituste juurde lähetatud riiklike ekspertide suhtes kohaldatavate eeskirjade kohta.

II. Vaidluse aluseks olevad asjaolud

7 Vaidluse aluseks olevad asjaolud on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 6–13 esitatud järgmiselt:

„6 Hageja Claudia Gualtieri, kes on Itaalia kohtunik, töötas 1. jaanuarist 2004 kuni 31. detsembrini 2005 komisjoni juures lähetatud eksperdina.

7 Olles saanud Itaalia Vabariigi alaliselt esinduselt Euroopa Liidu juures lähetuseks vajalikud dokumendid, saatis komisjon alalisele esindusele kirja, mille adressaat sai kätte 11. novembril 2003 ja milles anti talle teada, et hagejale kohaldatakse [lähetatud ekspertide otsuse] sätteid ning seega makstakse talle päevaraha 107,10 eurot ja vastavalt selle otsuse artikli 17 tingimustele igakuist hüvitist 321,30 eurot.

8 Mõni päev pärast seda, kui hageja oli lähetatud eksperdina tööle asunud, teatas personali ja halduse peadirektoraat 9. jaanuari 2004. aasta kirjas Itaalia Vabariigi alalisele esindusele, et hagejale makstakse päevaraha vaid 26,78 eurot, mitte 107,10 eurot, nagu varem teatavaks tehti, kuna Brüssel on lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 mõttes tema abikaasa elukoht.

9 Hageja elas alates 2. veebruarist 2005 oma abikaasast lahus ja muutis Brüsselis oma elukohta. […] Brüsseli esimese astme kohtule esitati 4. juulil 2005 vastavalt Belgia õigusele vastastikusel kokkuleppel koostatud abielu lahutamise taotlus, mille kohta tehti otsus 13. jaanuaril 2006.

10 Viidates sellele, et ta elab oma abikaasast lahus, palus hageja 6. juulil 2005 esitatud taotluses komisjonil maksta talle päevaraha 107,10 eurot ja igakuist toetust, mida komisjon oleks pidanud talle vähemalt alates 2. veebruarist 2005 maksma.

11 Komisjon jättis selle taotluse 5. septembril 2005 rahuldamata, väites, et hageja elukohaks lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkti b mõttes oli tema tööle lähetamise taotlemisel määratud Brüssel.

12 Hageja esitas 17. oktoobri 2005. aasta teatega vastavalt lähetatud ekspertide otsuse (muudetud [komisjoni] 22. märtsi 2005. aasta otsusega K(2005) 872) artiklile 27 kaebuse.

13 Komisjon leidis 30. jaanuari 2006. aasta otsuses, et kaebus on esitatud Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel, ent jättis selle

rahuldamata, tuginedes eelkõige asjaolule, et „kuna komisjoni [juurde] lähetamise taotlemisel [oli] töölevõtmiskohana määratud asjaomase isiku elukoht, ei [olnud] alust seda otsust pärast [asjaomase isiku] isiklikus elus toimunud muudatusi uuesti läbi vaadata". […]"

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

8 Avaliku Teenistuse Kohtu kantseleisse 30. aprillil 2006 saabunud avaldusega esitas apellant hagi, milles palus kohtul rahuldada käesoleva kohtuotsuse punktis 1 esitatud nõuded.

9 Avaliku Teenistuse Kohus (esimene koda) otsustas 9. oktoobri 2006. aasta määrusega, et apellant ei ole lähetatud eksperdina Euroopa ühenduste teenistuja EÜ artikli 236 mõttes. Seetõttu leidis ta, et tal puudub *ratione personae* pädevus vaidluse lahendamiseks ja saatis Euroopa Kohtu põhikirja I lisa artikli 8 lõike 2 alusel asja Üldkohtule lahendamiseks.

10 Olles märkinud, et vastavalt komisjoni seisukohale on hagi vastuvõetav ainult osas, milles taotletakse 30. jaanuari 2006. aasta otsuse tühistamist ja mis puudutab lähetatud ekspertide otsuse artiklis 17 sätestatud päevaraha täies ulatuses maksmisest keeldumist ajavahemiku eest 17. augustist kuni 31. detsembrini 2005 (või 6. maist kuni 31. detsembrini 2005), pidas Üldkohus menetlusökonoomiast lähtudes otstarbekaks võtta kohe vaatluse alla sisulised küsimused ja jätta hagi sisuliselt rahuldamata, millest tulenevalt vabaneb ta hagi vastuvõetavusega seotud küsimuste arutamisest.

11 Üldkohus lükkas kõigepealt tagasi apellandi esimese väite, et lähetatud ekspertide otsuse kohaldamisel on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet.

12 Vastuseks apellandi argumendile, mille kohaselt rikkus komisjon EÜ artiklit 141, keeldudes talle maksmast pärast kooselu lõppemist lähetatud ekspertide otsuse artiklis 17 ette nähtud hüvitist täies ulatuses põhjusel, et lähetamise taotlemisel oli ta abielus Brüsselis elava isikuga, märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 29, et lähetatud ekspertide otsus ei tee mingit vahet meessoost ja naissoost lähetatud ekspertide vahel ning et selle kohaldamine ei põhjusta mingisugust soolist diskrimineerimist.

13 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30 sedastas Üldkohus, et lisaks sellele ei ole kõnealused hüvitised mingil juhul käsitatavad töötasuna, mida oli muu hulgas ka apellant ise kohtuistungil tunnistanud.

14 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31 lükkas Üldkohus tagasi apellandi argumendi perekonnaseisu alusel võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise kohta, leides, et „lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punktist b tulenevat mehhanismi kohaldatakse üks kord kõikidele lähetatud ekspertidele, olenemata sellest, kas nad on vallalised või abielus" ning et „[k]omisjon leidis õigesti, et lähetamise taotlemisel ei diskrimineeritud hagejat võrreldes vallalise lähetatud eksperdiga, kuna hageja perekonnaseis abielus oleva naisena erines vallalise isiku staatusest". Olles esmalt meenutanud, et „Euroopa Kohtu ja Üldkohtu väljakujunenud kohtupraktikast tulenevalt ei ole abielu üldjuhul vabaabielu või muu faktilise kooseluga võrreldav, sest abielu üheks oluliseks tunnuseks on selliste eriliste õiguslike kohustuste loomine, mis ei sarnane ühegi muu perekonnaseisu alusel tekkivatele kohustusele", rõhutas Üldkohus veel asjaolu, et „toimikumaterjalidest nähtuvalt oli hageja abielus kogu oma lähetuse ajal, kuivõrd abielulahutus kuulutati välja alles 2006. aasta jaanuaris".

15 Seejärel analüüsis Üldkohus apellandi EÜ artikli 241 alusel esitatud teist väidet, mille kohaselt on lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkt b õigusvastane. Ta lükkas selle väite tagasi, märkides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 36 ja 37, et apellant on asjaomast väidet oma menetlusdokumentides vaid väga abstraktselt käsitlenud, ilma täpselt näitamata, milles tema poolt väidetav võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine seisneb, ega ole seda väidet ka kohtuistungil edasi arendanud, kuigi Üldkohus palus tal seda teha.

16 Viimaseks lükkas Üldkohus tagasi hageja kolmanda väite, mille kohaselt on komisjon rikkunud õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, märkides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 43, et Itaalia Vabariigi alalise esinduse vahendusel komisjoni poolt apellandile edastatud informatsioon oli lähetatud ekspertide otsuse enda sõnastusega vastuolus ega võtnud arvesse apellandi perekonnaseisu, st et ta oli lähetamise taotlemisel lähetuskohas elava isikuga abielus olev naine. Üldkohus tuletas meelde, et lähetatud ekspertide otsus oli apellandile saadetud kirjadele juurde lisatud, ning leidis peale selle, et praktiseeriva kohtunikuna oli apellant ise võimeline hindama õigusliku ja faktilist konteksti antud olukorras.

IV. Poolte nõuded Euroopa Kohtus

17 Apellant palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

– vaidlustatud kohtuotsus täielikult või osaliselt tühistada;

– rahuldada täielikult või osaliselt kõik esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes esitatud nõuded ja taotlused;

– teise võimalusena saata kohtuasi uueks sisuliseks lahendamiseks Üldkohtule ning

– mõista komisjonilt välja mõlema astme kohtukulud ja ühtlasi hüvitada täielikult esimeses astmes toimunud menetlusega seotud kohtukulud.

18 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista käesoleva astme kohtukulud välja apellandilt.

V. Apellatsioonkaebus

A. *Apellatsioonkaebus osas, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist*

19 Apellant esitab oma nõuete põhjenduseks kaks väidet: esiteks rikkus Üldkohus õigusnormi ja põhjendamiskohustust, mis tõi kaasa tööülesannete täitmisel võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise; teiseks on lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkti b õigusvastasuse väite tagasilükkamist ebapiisavalt põhjendatud.

20 Euroopa Kohtu kantseleisse 12. oktoobril 2009 saabunud kirjaga esitas apellant taotluse uue väite esitamiseks vastavalt kodukorra artikli 42 lõikele 2 ja artiklile 118.

1. Taotlus uue väite esitamiseks

a) Poolte argumendid

21 Apellant väidab, et pärast apellatsioonkaebuse esitamist võttis komisjon 12. novembril 2008 vastu otsuse K(2008) 6866 (lõplik) komisjoni talitsuste juurde lähetatud riiklike ekspertide ja seal erialast koolitust saavate riiklike ekspertide suhtes kohaldatavate eeskirjade kohta (edaspidi „2008. aasta lähetatud ekspertide otsus").

22 Uus otsus sisaldab täiendavaid üksikasju, mis toetavad apellatsioonkaebuses esitatud väidet, mille kohaselt on lähetatud eksperdi ja komisjoni vahel alluvussuhte tunnustega töösuhe ning et selle raames on lähetatud eksperdile makstavad hüvitised käsitletavad töötasuna. Peale selle ei sisalda 2008. aasta lähetatud ekspertide otsus enam sätet, mis nägi ette päevaraha vähendamise juhul, kui lähetamise taotlemisel on lähetuskohaks lähetatud eksperdi abikaasa või tema ülalpeetavate laste põhielukoht.

23 Komisjon, kellel paluti vastavalt kodukorra artikli 42 lõike 2 teisele lõigule apellandi esitatud väitele vastata, leiab, et taotlus uue väite esitamiseks ei ole vastuvõetav, kuna Euroopa Kohus saab hinnata apellatsioonkaebust vaid sellise õigusliku ja faktilise olukorra alusel, millest on lähtunud Üldkohus. Pealegi, kui apellant leidis, et 2008. aasta lähetatud ekspertide otsuse vastuvõtmine oli tema juhtumi lahendamisel Üldkohtus asjassepuutuv, oleks ta pidanud esitama vastavalt Euroopa Kohtu põhikirja artiklile 44 ning Üldkohtu kodukorra artiklitele 125 ja 126 Üldkohtule teistmisavalduse.

24 Teise võimalusena väidab komisjon, et kodukorra artiklit 42 tuleb tõlgendada nii, et see sisaldab kaudset tingimust selle kohta, et viidatud asjaolu peab olema asjassepuutuv. Seega ei mõjuta 2008. aasta lähetatud ekspertide otsus vähimalgi määral olukorda, mis oli loodud 2002. aastal vastu võetud lähetatud ekspertide otsusega. Lisaks on apellandi argumentatsioon faktiliselt ebaõige, sest 2008. aasta lähetatud ekspertide otsuses tehti jätkuvalt täielikult vahet ühelt poolt lähetatud ekspertide ning teiselt poolt komisjoni ametnike ja teenistujate vahel.

b) Euroopa Kohtu hinnang

25 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 42 lõike 2 esimene lõik, mida kohaldatakse selle kodakorra artikli 118 alusel apellatsioonimenetluses, sätestab, et menetluse käigus ei või uusi väiteid esitada, kui need ei tugine faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

26 Käesoleval juhul on väide, mis põhineb sellel, et 2008. aasta lähetatud ekspertide otsus võeti vastu Euroopa Kohtu menetluse käigus, igal juhul ainetu, kuna ühenduse õigusakti õiguspärasust tuleb hinnata akti vastuvõtmise ajal eksisteerinud faktilistest ja õiguslikest asjaoludest lähtudes (vt 7. veebruari 1979. aasta otsus liidetud kohtuasjades 15/76 ja 16/76: Prantsusmaa *vs*. komisjon, EKL 1979, lk 321, punkt 7; 17. mai 2001. aasta otsus kohtuasjas C-449/98 P: IECC *vs*. komisjon, EKL 2001, lk I-3875, punkt 87, ning 22. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-443/07 P: Centeno Mediavilla jt *vs*. komisjon, EKL 2008, lk I-10945, punktid 110 ja 111).

27 2008. aasta lähetatud ekspertide otsus, mis jõustus alles 1. jaanuaril 2009, ei ole apellandi lähetuse ajal kohaldatav õigusakt. Seega ei ole see otsus asjassepuutuv asjaolu apellatsioonkaebuse läbivaatamisel, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse peale, milles Üldkohus andis hinnangu komisjoni otsuste õiguspärasusele asjaomase lähetusega seoses.

2. Esimene väide, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet

28 Esimene väide on jagatud neljaks osaks.

a) Esimese väite esimene osa

i) Poolte argumendid

29 Esimese väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette põhjendamiskohustuse rikkumist osas, milles kohus ei võtnud seisukohta lähetatud ekspertide õigusliku seisundi suhtes, kuigi apellant oli sellele viidanud.

30 Veel väidab apellant, et alluvussuhte olemasolus komisjoni ja lähetatud eksperdi vahelises töösuhtes ei ole kahtlust, kuna lähetatud eksperdi ja teda lähetanud haldusasutuse vaheline suhe loetakse lähetuse ajal peatunuks. Lähetatud ekspert on täielikult integreeritud komisjoni teenistusse ja täidab oma tööülesandeid ainult tema jaoks.

31 Komisjoni arvates ei ole esimese väite esimene osa vastuvõetav. Esiteks tähendaks apellandi väide, et teda tuleks pidada komisjoni teenistujaks, vältimatult seda, et küsimuse alla seatakse lähetatud ekspertide otsuse õiguspärasus tervikuna ja eriti need sätted, mille kohaselt jääb lähetatud ekspert teda lähetanud tööandjaga seotuks. Esimese astme kohtu menetluses neid sätteid ei vaidlustatud. Teiseks ei ole Üldkohtul palutud anda õiguslikku kvalifikatsiooni lähetatud ekspertide tööalasele staatusele suhetes komisjoniga.

32 Teise võimalusena leiab komisjon, et esimese väite esimene osa on ainetu, kuna selleks, et teha kindlaks, kas lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkt b või selle kohaldamine rikub EÜ artiklit 141 või üldist diskrimineerimiskeelu põhimõtet, ei ole vaja välja selgitada, kas lähetatud ekspert on komisjoni teenistuja.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

33 Komisjoni esimese vastuvõetamatuse vastuväite kohta tuleb sedastada, et esimese väite esimeses osas ei vaidlusta apellant mitte lähetatud ekspertide otsuse õiguspärasust, vaid Üldkohtu ebaõiget põhjendust osas, milles kohus ei vastanud apellandi argumentidele, mis ta lähetatud ekspertide õigusliku staatuse kohta oli esitanud. Seetõttu tuleb sellekohane vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

34 Selles osas, milles komisjon viitab teiseks esimese väite esimese osa vastuvõetamatusele põhjusel, et Üldkohtul ei ole palutud lähetatud ekspertide õigusliku staatuse kohta hinnangut anda, tuleb märkida, et apellandi poolt Üldkohtule esitatud repliigist nähtub, et lähetatud ekspertide õigusliku staatuse kohta käivaid argumente on Üldkohtu ees tegelikult tõstatatud.

35 Vastab tõele, et Üldkohtu kodukorra artikli 48 lõike 2 esimese lõigu kohaselt ei või menetluse käigus uusi väiteid esitada, kui need ei tugine faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus.

36 Siiski tuleb tõdeda, et kuigi apellant esitas lähetatud ekspertide õigusliku staatuse kohta käivad argumendid alles repliigi staadiumis, toimus see vastates komisjoni

esitatud kostja vastuses toodud väitele, mille kohaselt ei saa hüvitisi töötasuna määratleda, kuna komisjon ei ole lähetatud eksperdi tööandja. Teisisõnu – apellant tahtis tõendada, et poolte vahelise töösuhte tunnuseks on nendevahelise alluvussuhte olemasolu ning sellest tulenevalt peab lähetatud eksperdile makstud hüvitisi käsitama EÜ artikli 141 mõttes töötasuna.

37 Seega võib lähetatud ekspertide õigusliku staatuse kohta käivaid argumente vaadelda kui selle väite laiendamist, mille apellant lähetatud ekspertide otsuse kohaldamisel aset leidnud võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisega seoses oli Üldkohtule esitanud. Kohtupraktikast tuleneb, et väide, millega laiendatakse hagiavalduses varem otseselt või kaudselt esitatud väidet, tuleb tunnistada vastuvõetavaks (vt eelkõige 19. mai 1983. aasta otsus kohtuasjas 306/81: Verros *vs.* parlament, EKL 1983, lk 1755, punkt 9; 26. aprilli 2007. aasta otsus kohtuasjas C-412/05 P: Alcon *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2007, lk I-3569, punktid 38–40, ja 17. juuli 2008. aasta otsus kohtuasjas C-71/07 P: Campoli *vs.* komisjon, EKL 2008, lk I-5887, punkt 63).

38 Seetõttu ei saa komisjon väita, et õigusliku kvalifikatsiooni küsimust lähetatud ekspertide tööalase staatuse kohta suhetes komisjoniga ei ole Üldkohtu ees tõstatatud. Järelikult tuleb ka komisjoni teine vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

39 Sisuliste küsimuste juures tuleb meenutada, et küsimus, kas Üldkohtu otsuse põhjendused on vastuolulised või ebapiisavad, kujutab endast õiguslikku küsimust, mida võib sellisena apellatsioonimenetluses tõstatada (vt eelkõige 11. jaanuari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-404/04/ P: Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, punkt 90, ja 9. septembri 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-120/06 P ja C-121/06 P: FIAMM ja FIAMM Technologies *vs.* nõukogu ja komisjon, EKL 2008, lk I-6513, punkt 90).

40 Apellatsioonimenetluses tuleb Euroopa Kohtul eelkõige kontrollida, kas Üldkohus vastas õiguslikult piisavalt kõigile hageja esitatud argumentidele (vt selle kohta 17 detsembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-185/95 P: Baustahlgewebe *vs*. komisjon, EKL 1998, lk I-8417, punkt 128; 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-359/01 P: British Sugar *vs*. komisjon, EKL 2004, lk I-4933, punkt 47, ja 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs*. komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 244).

41 Kuid samas, nagu Euroopa Kohus on korduvalt sedastanud, ei saa Üldkohtu kohustust oma lahendeid põhjendada tõlgendada nii, et selle kohustuse tõttu tuleb tal üksikasjalikult vastata igale hageja argumendile, eriti kui argument ei ole piisavalt selge ja täpne (vt eelkõige 6. märtsi 2001. aasta otsus kohtuasjas C-274/99 P: Connolly *vs*. komisjon, EKL 2001, lk I-1611, punkt 121; 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-197/99 P: Belgia *vs*. komisjon, EKL 2003, lk I-8461, punkt 81; eespool viidatud kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau *vs*. komisjon, punkt 90, ja kohtuotsus FIAMM ja FIAMM Technologies *vs*. nõukogu ja komisjon, punkt 91).

42 Nagu käesoleva otsuse punktis 37 märgiti, esitati käesolevas asjas lähetatud ekspertide õiguslikku staatust käsitlevad argumendid seoses väitega, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, nagu see on sätestatud EÜ artiklis 141.

43 On üheselt selge, et Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 29 EÜ artikli 141 rikkumisel põhinevale argumendile vastuse, leides, et lähetatud ekspertide otsus ei tee mingit vahet meessoost ja naissoost lähetatud ekspertide vahel ning järelikult ei põhjusta selle kohaldamine mingisugust soolist diskrimineerimist.

44 Neil asjaoludel ei olnud enam otsustavat tähtsust lähetatud ekspertide staatust puudutaval küsimusel ega seega võimalusel määratleda viimasele makstud hüvitist töötasuna.

45 Pealegi sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30 vaid täiendavalt, et lisaks sellele ei ole kõnealused hüvitised mingil juhul käsitatavad töötasuna.

46 Seega tuleb esimese väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

b) Esimese väite teine osa

i) Poolte argumendid

47 Esimese väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette põhjendamiskohustuse rikkumist ja õigusnormi rikkumist, sedastades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30, et „[l]isaks sellele ei ole kõnealused hüvitised mingil juhul käsitatavad töötasuna, mida on muu hulgas ka apellant ise kohtuistungil tunnistanud".

48 Esiteks oli apellandi seisukoht palju üksikasjalikum, märkides, et kuigi otsuse K(2006) 2033 artikli 17 lõikes 9 on sätestatud, et hüvitisi ei tohi käsitada töötasuna, ei saa siiski välistada, et nad võivad vähemalt osaliselt sellist laadi olla.

49 Teiseks möönis Üldkohus, et asjaomased hüvitised ei ole oma olemuselt töötasuga sarnased, kuid ei ole seda vajalikus ulatuses põhjendanud ega võtnud arvesse muid

õigusnorme, nagu EÜ artikli 141 lõige 2, ametnike personalieeskirjade artikli 63 lõige 3 või siis Euroopa ühenduste muude teenistujate teenistustingimuste artikkel 19.

50 Komisjon väidab esiteks, et apellandi poolt kohtuistungil seisukohtade esitamisega seonduv on faktiline küsimus, mida ei saa apellatsioonimenetluses vaidlustada, kui ei taheta väita, et tegemist on faktiliste asjaolude moonutamisega. Seesugusele moonutamisele ei ole tuginetud ega seda ka tõendatud, kuna argumendil vaidlustatud kohtuotsuses toodud seisukohtade mittetäielikkuse kohta ei ole sellist ulatust.

51 Teiseks on apellant oma apellatsioonkaebuse punktis 77 sõnaselgelt omaks võtnud, et ta on väljendanud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30 toodud seisukohta, mille kohaselt ta ise tunnistas kohtuistungil, et kõnealused hüvitised ei ole käsitatavad töötasuna. Apellandi argumendid tõendavad siinkohal seda, et ta ei omistanud Üldkohtus öeldule eriti suurt tähtsust ja esitas oma muud märkused vaid hüpoteetiliselt.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

52 Olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste kohta esitatud väited tuua kaasa kohtuotsuse tühistamist ja on seega ainetud (eespool viidatud kohtuotsus Dansk Rørindustri jt *vs*. komisjon, punkt 148, ja 23. veebruari 2006. aasta määrus kohtuasjas C-171/05 P: Piau *vs*. komisjon, punkt 86, ja 9. märtsi 2007. aasta määrus kohtuasjas C-188/06 P: Schneider Electric *vs*. komisjon, EKL 2007, punkt 64).

53 Nagu käesoleva otsuse punktis 45 märgiti, esitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30 täienduseks sama otsuse punktis 29 toodule järelduse, mille apellant vaidlustab. See ilmneb ka asjaolust, et punkti 30 alguses kasutatakse väljendit „lisaks sellele".

54 Seega näib, et esimese väite teine osa on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse täiendava põhjenduse kohta, mistõttu isegi kui eeldada, et see väide on põhjendatud, ei saa see kaasa tuua kõnesoleva kohtuotsuse tühistamist.

55 Järelikult tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata, kuna see on ainetu.

c) Esimese väite kolmas osa

i) Poolte argumendid

56 Esimese väite kolmandas osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane on käsitlenud soolise diskrimineerimise olemasolu, kuigi apellant niisugusele diskrimineerimisele ei tuginenud, vaid püüdis kõigile kehtivatele sätetele viidates osutada sellele, et kehtib ühenduse õiguse üldpõhimõte, mille kohaselt tuleb samaväärse töö tegemise eest maksta samaväärset tasu.

57 Teiseks toob Üldkohtu antud tõlgendus kaasa seaduslikult tunnustatud kooselu diskrimineerimise, sest hõlmatud on ainult abieluline kooselu, mitte faktiline kooselu, olenemata selle ajalisest püsivusest.

58 Esiteks ei ole perekonnaseis erineva kohtlemise õigustamiseks piisav. Tegelikult tuleb arvesse võtta iga paari reaalset olukorda, mis võib abielupaaride ja faktiliselt koos elavate isikute puhul olla samasugune, kuivõrd mõlemal juhul abistatakse üksteist majanduslikult ja ollakse solidaarsed ning osaletakse võrdselt kooselu käigus tekkivate kulude katmisel.

59 Teiseks on praegusel ajal kindel suundumus eri liikmesriikide õigusaktides võrdsustada faktiline kooselu abieluga. Seega peaks Euroopa Kohtu praktika, mis abielu ja faktilise kooselu võrdväärsust ei tunnusta, vähemalt töövaldkonnas uuesti üle vaatama, võttes aluseks ühenduse õigusnormid, eelkõige Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade artikli 1d lõike 1 teise lõigu, ning arvestades Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikat, mis tunnustab õigust perekonnaelu kaitsele, nagu on sätestatud Roomas 4. novembril 1950 allakirjutatud inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artiklis 8, ka faktilise abielu puhul.

60 Kolmandaks tuleneb perekonnaseisu alusel erineva tasustamise diskrimineeriv olemus sellest, et komisjon ei vähenda hüvitisi juhul, kui lähetatud ekspert abiellub pärast tööleasumist Brüsselis elava isikuga või kui pärast lähetatud eksperdi lähetusse saatmist asub viimase abikaasa oma Brüsseli elukohast mujale elama.

61 Ning neljandaks on apellandi eesmärk osutada komisjoni Üldkohtus esitatud seisukoha vastuolulisusele osas, milles see institutsioon märkis, et lähetatud eksperdi perekonnaseis on ainus reaalne ja konkreetne kriteerium, mis on maksmisele kuuluva päevaraha suuruse hindamisel arvessevõetav, kuivõrd iga konkreetse olukorra, sealhulgas faktilise kooselu analüüsimine läheks vastuollu lihtsustamise põhimõttega, ehkki samaaegselt väitis komisjon eelnimetatud lihtsustamise põhimõtet eirates veel seda, et apellant oleks pidanud kõik igakuised maksed vaidlustama.

62 Komisjoni arvates leidis Üldkohus, vastates apellandi esitatud viitele EÜ artiklile 141 õigesti, et lähetatud ekspertide otsuse analüüsist ei ilmne mingisugust soolist diskrimineerimist.

63 Komisjon väidab, et argument abielu ja faktilise kooselu väidetava võrdväärsuse kohta esitati esimest korda apellatsioonimenetluses ja seega tuleb see vastuvõetamatuks tunnistada.

64 Kuigi samaväärse töö tegemise eest samaväärse tasu maksmise põhimõtet tuleb kahtlemata tunnustada, ei ole see põhimõte käesoleval juhul asjassepuutuv ja seda ei ole vaidlustatud kohtuotsuses rikutud. Kui lähetatud ekspertidele hüvitiste maksmise korra raames abielu ja faktiline kooselu võrdsustada, oleks igal juhul selle ainsaks tagajärjeks see, et ka faktilises kooselus olevatele lähetatud ekspertidele laieneb lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punktist b tulenev eeldus, mille kohaselt peab lähetatud ekspert taluma siis vähem ebamugavusi, kui ta on abielus lähetuskohas elava isikuga, ning seega makstakse neile ka väiksemaid hüvitisi.

65 Vaatamata asjaolule, et ühenduse õiguskorra mõningates sätetes on seaduslikult tunnustatud kooselu faktilise kooseluga võrdsustatud, ei tulene sellest mingisugust üldist kohustust niisuguseks võrdsustamiseks, eriti juhul, kui asjaomastes sätetes niisuguse võrdsustamise aluseks olevad põhjused – näiteks perekonnaelu kaitse – ei ole lähetatud ekspertide otsuse artiklis 17 ette nähtud hüvitiste kontekstis kasutatavad.

66 Komisjon märgib, et kui eeskirjade aluseks on konkreetsed ja selged kriteeriumid, mida kohaldatakse objektiivselt, on marginaalsed juhtumid aktsepteeritavad vaid niivõrd, kui on võimalik viidata mõnele olulisemale tegurile, nagu on ühenduse ressursside ratsionaalne kasutamine või käesoleval juhul komisjoni jaoks bürokraatia vähendamine seoses isikutega, keda riigi haldusasutused ajutiselt lähetusse saadavad.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

67 Mis puutub argumenti, et käsitledes soolise diskrimineerimise olemasolu, rikkus Üldkohus õigusnormi, piisab märkimisest, et apellant viitas Üldkohtus sõnaselgelt EÜ artikli 141 rikkumisele, nagu seisab ka apellatsioonkaebuse punktis 22. Osutatud säte on soolise võrdõiguslikkuse üldpõhimõtte konkreetne väljendus (vt 11. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-227/04 P: Lindorfer *vs.* nõukogu, EKL 2007, lk I-6767, punkt 50).

68 Seega analüüsis Üldkohus õigustatult, kas lähetatud ekspertide otsuse kohaldamine võib olla aluseks soolisele diskrimineerimisele.

69 Seejärel tuleb tunnistada vastuvõetavaks apellandi argument, mille kohaselt põhjustab Üldkohtu antud tõlgendus seaduslikult tunnustatud kooselu diskrimineerimist võrreldes faktilise kooseluga. Esiteks, nagu esimeses kohtuastmes esitatud hagiavaldusest ja eelkõige selle punktist 33 nähtub, on apellant tõepoolest viidanud seaduslikult tunnustatud kooselu – nagu abielu – ja faktilise kooselu võrreldavusele, ning teiseks võttis Üldkohus selles küsimuses vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31 otseselt seisukoha.

70 Siinkohal tuleks meenutada, et võrdse kohtlemise põhimõte või diskrimineerimiskeelu põhimõte eeldavad, et sarnaseid olukordi ei käsitleta erinevalt ega erinevaid olukordi ühtemoodi, kui selline käsitlus ei ole objektiivselt põhjendatud (10. jaanuari 2006. aasta otsus kohtuasjas C-344/04: IATA ja ELFAA, EKL 2006, lk I-403, punkt 95; 12. septembri 2006. aasta otsus kohtuasjas C-300/04: Eman ja Sevinger, EKL 2006, lk I-8055, punkt 57, ja eespool viidatud kohtuotsus Lindorfer *vs*. nõukogu, punkt 63).

71 Olles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31 jõudnud järeldusele, et apellandi, kes oli lähetamise taotlemisel abielus, ja lähetatud eksperdi, kes võib olla perekonnaseisult vallaline, vahel ei ole diskrimineerimist, kuivõrd neil on erinev perekonnaseis, kinnitas Üldkohus kaudselt, et perekonnaseisu kriteerium on üheks õigeks ja sobivaks kriteeriumiks makstava päevaraha suuruse kindlaksmääramisel.

72 Tuleb märkida, et lähetatud eksperdile hüvitise maksmise tingimuste kindlaksmääramine toimub kaalutlusõiguse alusel, mida teostab komisjon. Peale selle esineb diskrimineerimiskeelu või võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine vaid juhul, kui lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punktiga b kaasneb selle sätte eesmärgi suhtes meelevaldne või ilmselgelt sobimatu vahetegemine.

73 Sellega seoses tuleks mainida, et komisjon maksab hüvitist tema enda sõnul selleks, et kompenseerida lähetatud eksperdile oma elukohast lahkumisega kaasnenud ebamugavused ja kantud kulutused. Lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkt b põhineb eeldusel, et lähetatud eksperdil tuleb siis vähem ebamugavusi taluda, kui lähetamise taotlemisel elab tema abikaasa lähetuskohas.

74 Apellant ei vaidlusta seda eeldust kui sellist, vaid leiab, et perekonnaseis ei ole ainus asjakohane ja sobiv kriteerium, mida saaks siinjuures arvesse võtta, ning et kooselu tõttu võivad faktiliselt koos elavad isikud olla abielupaaridega samasuguses olukorras.

75 Sellegipoolest tuleb märkida, et ehkki teatud aspektides võib faktilise kooselu ja seaduslikult tunnustatud kooselu – nagu abielu – vahel sarnasusi olla, ei saa see kindlasti viia kahe nimetatud tüüpi kooselu võrdsustamiseni.

76 Neil asjaoludel ei tundu, et otsus kasutada perekonnaseisu kriteeriumi oleks meelevaldne või ilmselgelt sobimatu eesmärgi suhtes vähendada lähetatud ekspertidele makstavaid hüvitisi, kui nimetatud isikud on olukorras, mille puhul on võimalik eeldada, et oma perekonnaseisu tõttu tekib neil vähem kulusid ja ebamugavusi.

77 Samuti on vaja märkida, et apellant ei ole ei Üldkohtus ega Euroopa Kohtus konkreetselt osutanud abielus isikute ebavõrdsele kohtlemisele võrreldes registreeritud kooselus elavate isikutega, ega toonud välja komisjoni sellekohast praktikat.

78 Sellest järeldub, et Üldkohus ei diskrimineerinud abielus isikuid võrreldes faktilises kooselus elavate vallaliste isikutega, kui ta kinnitas perekonnaseisu kriteeriumi ja leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31, et lähetamise taotlemisel ei diskrimineeritud apellanti võrreldes vallalise lähetatud eksperdiga, kuna tema perekonnaseis abielus oleva naisena erines vallalise isiku staatusest.

79 Järelikult tuleb see apellandi argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

80 See, et apellant on viidanud erinevatele juhtudele, mille korral hüvitist pärast lähetatud eksperdi olukorra hilisemat muutumist ei vähendata, asjaomast järeldust ei mõjuta.

81 Euroopa Kohus on varem leidnud, et kuigi marginaalsetel juhtumitel võib üldise ja abstraktse regulatsiooni kehtestamine kaasa tuua võimaliku negatiivse mõju, ei saa seadusandjale ette heita kategooriate kasutamist, kui see ei ole taotletavat eesmärki arvestades oma olemuselt diskrimineeriv (16. oktoobri 1980. aasta otsus kohtuasjas 147/79: Hochstrass *vs*. Euroopa Kohus, EKL 1980, lk 3005, punkt 14). See järeldus on *a fortiori* kohaldatav juhul, kui marginaalsete juhtumitega võivad kaasneda eelised.

82 Apellandi viide Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade sätetele ja Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikale ei ole siinkohal asjakohane.

83 Esiteks on Euroopa Kohus varem meenutanud, et ajutiselt komisjoni juures töötavad lähetatud eksperdid ei kuulu Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade kohaldamisalasse (vt samuti 24. jaanuari 2008. aasta otsus kohtuasjas C-211/06 P: Adam *vs.* komisjon, punkt 52).

84 Teiseks ei ole apellant tõendanud, kuidas Üldkohtu tõlgendus rikub inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooniga tagatud perekonnaelu kaitse põhimõtet.

85 Lisaks sellele on vastuvõetamatud apellandi argumendid, millega ta vaidlustab komisjoni Üldkohtus esitatud seisukoha. EÜ artikli 225 ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimese lõigu kohaselt võib Üldkohtu otsuste peale esitatud apellatsioonkaebuses käsitleda vaid õiguslikke küsimusi ning selle aluseks võib olla üksnes Üldkohtu pädevuse puudumine, menetlusnormide rikkumine, mis kahjustab hageja huve, või ühenduse õiguse rikkumine Üldkohtu poolt (vt eelkõige Euroopa Kohtu 10. mai 2001. aasta määrus kohtuasjas C-345/00 P: FNAB jt *vs*. nõukogu, EKL 2001, lk I-3811, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

86 Seega, kui apellant vaidlustab komisjoni Üldkohtus esitatud seisukoha, taotleb ta pelgalt Üldkohtule esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamist, mis ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse (vt eelkõige 4. juuli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-352/98 P: Bergaderm ja Goupil *vs*. komisjon, EKL 2000, lk I-5291, punkt 35).

87 Seetõttu tuleb esimese väite kolmas osa osalise põhjendamatuse ja osalise vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

d) Esimese väite neljas osa

i) Poolte argumendid

88 Esimese väite neljandas osas, mis on esitatud alternatiivselt, heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane piirdus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 31 vaid tõdemusega, et toimikumaterjalidest nähtuvalt oli hageja abielus kogu oma lähetuse ajal, kuigi ta oli taotlenud hüvitiste täies ulatuses maksmist alates 2. veebruarist 2005, mil kooselu tegelikult lõppes, või teise võimalusena alates 4. juulist 2005, mil esitati abielu lahutamise taotlus. Seega on vaidlustatud kohtuotsuses rikutud põhjendamiskohustust, sest sellest ei ole võimalik selgelt välja lugeda Üldkohtu loogilist õiguslikku arutluskäiku.

89 Vajadust viidata võlgnetavate summade kindlaksmääramiseks lähetatud eksperdi olukorrale, mis eksisteeris lähetamise taotlemise ajal, ilma hilisemaid võimalikke muutusi arvesse võtmata, ei saa kohaldatavate sätete sõnastusest tulenevalt kinnitada.

90 Apellant väidab, et komisjoni seisukohas esinevad vasturääkivused, kuivõrd ettepanek, mille ta apellandile esitas, nimelt et viimane esitaks hagi kõikide igakuiste maksete peale, on selle vastuolu tõttu lihtsustamise põhimõttega täiesti ebakohane. Peale selle õõnestab komisjoni seisukohta, mille kohaselt ta keeldub lähetatud ekspertide staatust pidevalt kontrollimast, komisjoni enda poolt tunnistatud asjaolu, et läbivaatamist vajavaid juhtumeid esineb harva.

91 Komisjon vastab, et esimese väite neljas osa on osaliselt vastuvõetamatu ja igal juhul alusetu.

92 Esiteks ei ole lubatud esitada absoluutselt ühese faktilise asjaolu kohta mingeid täiendavaid põhjendusi, nimelt selle kohta, et apellandi õiguslikus olukorras ei toimunud lähetuse ajal mingeid muudatusi, kuivõrd seda faktilist asjaolu kasutati igal juhul vaid selleks, et kinnitada Üldkohtu järeldust, mille kohaselt ei saanud apellandi suhtes esineda diskrimineerimist võrreldes vallalise lähetatud eksperdiga, sest ta oli abielus ja perekonnaseis abielus oleva naisena erineb vallalise isiku staatusest.

93 Teiseks oli apellandi eesmärk, kui ta viitas käesolevas asjas mitteesinenud põhjendamiskohustuse rikkumisele, tegelikult pelgalt selle taotlemine, et Euroopa Kohtus vaadataks uuesti läbi need argumendid, mis esimeses kohtuastmes olid juba esitatud ja tagasi lükatud seoses vajadusega võtta arvesse lähetatud eksperdi isiklikus olukorras tema lähetuse ajal toimunud muudatusi.

94 Kolmandaks tuleneb lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punktist b igatahes kohustus kontrollida, kas komisjoni tööle lähetamise taotlemise ajal esineb eeldus hüvitiste vähendamiseks.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

95 Alustuseks olgu meenutatud, et lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkti b kohaselt tuleb lähetatud eksperdi elukoha kindlaksmääramiseks võtta arvesse tema elukoht lähetamise taotlemise ajal.

96 Seega apellandi argument, milles väidetakse, et lähetatud ekspertide otsusest ei tulene mingit põhjendust Üldkohtu seisukohale, mille järgi kohaldatakse lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punktist b tulenevat mehhanismi üks kord

kõikidele lähetatud ekspertidele ja mille järgi on lähetamise taotlemise aeg asjakohaseks ajaliseks lähtepunktiks elukoha kindlaksmääramisel, on kõnealuse artikli 20 lõike 3 punkti b sõnastuse endaga vastuolus.

97 Teiseks tuleb tagasi lükata ka etteheited põhjendamiskohustuse rikkumise kohta Üldkohtu poolt. Kuna Üldkohus leidis õigesti, et lähetatud eksperdi olukorda hinnatakse kõikide isikute puhul üks kord lähetamise taotlemisel, vastab see järeldus õiguslikult piisavalt apellandi argumendile, mille kohaselt oleks tulnud talle hüvitised täies ulatuses maksta kooselu tegelikult lõppemisest või abielu lahutamise taotluse esitamisest arvates. Apellandi õiguslikus staatuses toimunud muudatused ei saanud seega olla asjassepuutuvad.

98 Pealegi sedastas Üldkohus vaid täiendavalt, et apellant oli abielus kogu oma lähetuse ajal. Nagu käesoleva otsuse punktis 52 meenutati, ei saa Üldkohtu otsuse täiendavate põhjenduste kohta esitatud väited tuua kaasa selle otsuse tühistamist ja on seega ainetud.

99 Mis puutub kolmandaks apellandi argumentidesse, et tõendada komisjoni seisukoha vastuolulisust, siis piisab tõdemisest, et apellant taotleb pelgalt Üldkohtule esitatud hagiavalduse uuesti läbivaatamist, mis vastavalt käesoleva otsuse punktides 85 ja 86 meenutatud kohtupraktikale ei kuulu apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu pädevusse.

100 Järelikult tuleb esimese väite neljas osa osalise põhjendamatuse ja osalise vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

3. Teine väide, et lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkti b kohta esitatud õigusvastasuse väite tagasilükkamisega rikkus Üldkohus õigusnormi

a) Poolte argumendid

101 Apellant leiab, et lükates vastuvõetamatuse tõttu tagasi EÜ artikli 241 kohaselt esitatud väite lähetatud ekspertide otsuse artikli 20 lõike 3 punkti b õigusvastasuse kohta, rikkus Üldkohus põhjendamiskohustust, sest apellant oli esitanud oma nõude põhjenduseks üksikasjalikud ning raskusteta arusaadavad faktilised ja õiguslikud põhjendused. Ta märkis kohtuistungil Üldkohtus, et õigusvastasuse väide puudutab ebavõrdse kohtlemise etteheite aluseks olevaid põhjuseid, mis olid juba varem esitatud. Siit järeldub selgelt, et EÜ artiklile 241 viitamisega sooviti lahendust esitatud küsimustele, isegi kui hagi on esitatud hilinemisega.

102 Komisjon väidab, et õigusvastasuse väite tagasilükkamine vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–37 on nõuetekohaselt põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

103 Apellandi menetlusdokumentidest tuleneva teise väite pealkirja kohaselt heidab ta Üldkohtule ette põhjendamiskohustuse rikkumist, kui viimati nimetatu lükkas EÜ artikli 241 alusel esitatud õigusvastasuse väite tagasi. Käesoleva apellatsioonkaebuse punktidest 123–125 aga ilmneb, et apellant vaidlustab tegelikult sellekohase tagasilükkamise põhjendatuse. Vastupidi Üldkohtu arvamusele leiab apellant, et tema

hagiavaldus oli vaidlustatud kohtuotsuse punktis 35 toodud vastuvõetavuse reeglitega kooskõlas.

104 Euroopa Kohus on varem otsustanud, et Üldkohus peab jätma vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata hagiavalduse nõuded, mis talle esitati, ilma et selle hagiavalduse tekstist endast nähtuksid ühtselt ja arusaadavalt faktilised ja õiguslikud asjaolud, millel need nõuded põhinevad, kuna nende asjaolude puudumist hagiavalduses ei saa korrigeerida nende esitamisega kohtuistungil (vt 18. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-214/05 P. Rossi *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2006, lk I-7057, punkt 37).

105 Käesoleval juhul sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36, et apellant on õigusvastasusel tuginevat väidet oma menetlusdokumentides vaid väga abstraktselt käsitlenud, ilma täpselt näitamata, milles tema poolt väidetav võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumine seisneb.

106 Apellant ei ole esitanud Euroopa Kohtule ühtegi argumenti, mis tõendaksid, et vastupidi Üldkohtu arvamusele sisaldas kohtule esitatud hagiavaldus selgeid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuivõrd see kohtuistungil märgitud seisukoht, et esimese väite aluseks olevad faktilised ja õiguslikud asjaolud on aluseks ka õigusvastasuse väitele, ei ole siinjuures asjakohane, nagu tuleneb ka käesoleva otsuse punktis 104 meenutatud kohtupraktikast.

107 Järelikult ei rikkunud Üldkohus ühtegi õigusnormi ja teine väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

B. *Apellatsioonkaebus osas, mis puudutab kohtukulude väljamõistmist*

1. Poolte argumendid

108 Apellandi arvates rikkus Üldkohus õigusnormi ja põhjendamiskohustust, mõistes temalt välja komisjoni kantud kohtukulud. Esiteks, kuna lähetatud eksperti tuleb pidada komisjoni töötajaks, ei olnud Üldkohtu kodukorra artikli 87 lõige 2 käesolevas asjas kohaldatav, ja teiseks, kuigi asjaomasele küsimusele sõnaselgelt osutati, ei esitanud Üldkohus põhjuseid, miks lähetatud eksperdi õiguslik seisund ei ole ametniku või teenistujaga identne või samaväärne.

109 Peale selle on tõstatud küsimuste uudsus ja õiguslik keerukus ning komisjoni pikaajaline tegevuspraktika erandlikud põhjused, mille tõttu oleks Üldkohus pidanud oma kodakorra artikli 87 lõike 3 esimese lõigu kohaselt jätma komisjoni kohtukulud tema enda kanda.

110 Komisjon väidab, et kuna apellant oli lähetatud ekspert, kelle olukord erineb selgelt komisjoni ametnike ja teenistujate olukorrast, kuulub asjaomane vaidlus EÜ artikli 230 kohaldamisalasse ja seega ei ole komisjoni ametnike ja teenistujate kohtuasjades kohtukulusid käsitlevad sätted kohaldatavad. Pealegi ei ilmne kõnealuse vaidluse pinnalt ühtegi erandlikku põhjust, mille pärast tuleks Üldkohtul otsustada kohtukulude jaotamine või hüvitamine.

2. Euroopa Kohtu hinnang

111 Olgu meenutatud, et Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 teises lõigus on sätestatud, et „[a]pellatsioonkaebuse aluseks ei saa olla üksnes kohtukulude summa või see, kumba poolt on kohustatud neid tasuma". Lisaks on väljakujunenud kohtupraktikas asutud seisukohale, et olukorras, kus apellatsioonkaebuse kõik teised väited on tagasi lükatud, tuleb väited Üldkohtu kohtukulusid puudutava otsuse väidetava õigusvastasuse kohta seda sätet kohaldades vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata (vt eelkõige 14. septembri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-396/93 P: Henrichs *vs.* komisjon, EKL 1995, lk I-2611, punktid 65 ja 66; 12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-302/99 P ja C-308/99 P: komisjon ja Prantsusmaa *vs.* TF1, EKL 2001, lk I-5603, punkt 31, ja 26. mai 2005. aasta otsus kohtuasjas C-301/02 P: Tralli *vs.* EKP, lk I-4071, punkt 88).

112 Kuna kõik ülejäänud apellandi esitatud apellatsioonkaebuse väited on tagasi lükatud, tuleb viimane kohtukulude jaotamist puudutav väide seega vastuvõetamatuks tunnistada.

VI. Kohtukulud

113 Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluses, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja C. Gualtieri on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja C. Gualtierilt.

Allkirjad